



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 457/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., advokátska kancelária, Nitrianska 5, Piešťany, pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 75/15/2200, postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 142/2015 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 7/2016 v súvislosti s urýchlenným rozhodovaním o žiadosti o prepustenie z väzby a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho

základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 75/15/2200, postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 142/2015 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 7/2016.

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že mu uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky bolo vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona ku § 212 ods. 1 a 4 písm. b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona čiastočne dokonaného s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť v rámci organizovanej skupiny páchatel'ov. Sťažovateľ podal na krajskej prokuratúre 9. decembra 2015 prostredníctvom svojho obhajcu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Okresný súd uznesením sp. zn. Tp 142/2015 zo 7. januára 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť z 12. januára 2016, pričom o tejto sťažnosti rozhodol uznesením č. k. 5 Tpo 7/2016-35 z 28. januára 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) krajský súd tak, že ju zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa sa okresný súd vo svojom uznesení odvoláva na neexistujúce dôkazy, ktoré nemajú oporu v procesne vykonaných úkonoch trestného konania, a teda vykazuje znaky svojvôle a arbitrárnosti, sťažovateľovi nie je zrejmé, na základe akých dôkazov dospel okresný súd k záveru, že mal v organizovanej skupine vedúce postavenie, naopak, všetky dosiaľ zadovážené dôkazy preukazujú, že obvinení sa navzájom nepoznali a na páchaní trestnej činnosti sa ani nedohodli, ani sťažovateľa neoznačili za vedúceho organizovanej skupiny.

Sťažovateľ v ďalšom namieta, že okresný súd sa s dôvodmi, pre ktoré podal žiadosť o prepustenie z väzby, nezaoberal a tieto žiadnym spôsobom nevyhodnotil.

Okresnému súdu vytýka postup pri rozhodovaní o jeho žiadosti, ktorý podľa jeho názoru nespĺňa kritérium osobitnej rýchlosti konania vo väzobnej veci.

Pokiaľ ide o krajský súd, sťažovateľ mu vytýka, že jeho uznesenie bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 12. februára 2016, t. j. 62 dní od podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajská prokuratúra Trnava porušila základné práva sťažovateľa zaručené článkom 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva sťažovateľa zaručené článkom 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Kv 75/15/2200 tým, že urýchlene nerozhodla o zákonnosti pozbavenia jeho slobody.

2. Okresný súd Trnava porušil základné práva sťažovateľa zaručené článkom 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva sťažovateľa zaručené článkom 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Tp 142/2015 tým, že urýchlene nerozhodol o zákonnosti pozbavenia jeho slobody.

3. Krajský súd Trnava porušil základné práva sťažovateľa zaručené článkom 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva sťažovateľa zaručené článkom 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní 5Tpo/7/2016 tým, že urýchlene nerozhodol o zákonnosti pozbavenia jeho slobody.

4. Okresný súd Trnava prikazuje prepustiť [REDAKOVANÉ] neodkladne z väzby na slobodu.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15.000.- Eur, ktoré sú Krajská prokuratúra Trnava, Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 254,32.- Eur, ktoré sú Krajská prokuratúra Trnava, Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť do 1 mesiaca na účet advokáta doc. JUDr. Štefan Kočan, PhD. od právoplatnosti tohto nálezu.“

## II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, postupom krajskej prokuratúry, okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s požiadavkou neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby.

### **1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru na urýchlené rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby postupom krajskej prokuratúry**

Vo vzťahu k rozhodovaniu sťažovateľa o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu krajskou prokuratúrou považuje ústavný súd za relevantné tieto časové súvislosti:

- 14. decembra 2015 bola krajskej prokuratúre doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 9. decembra 2015,
- 22. decembra 2015 krajská prokuratúra žiadosti sťažovateľa nevyhovela a žiadosť spolu s vyšetrovacím spisom predložila okresnému súdu.

Zo skutočností uvedených sťažovateľom, resp. zistených ústavným súdom z príloh priložených k sťažnosti možno v danej veci ustáliť, že konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvalo na krajskej prokuratúre od 14. decembra 2015 do 22. decembra 2015, teda v súlade s požiadavkou neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

### **2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru na urýchlené rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby postupom okresného súdu a krajského súdu**

Vo vzťahu k rozhodovaniu sťažovateľa o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu okresným súdom a krajským súdom považuje ústavný súd za relevantné tieto časové súvislosti:

- 23. decembra 2015 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 9. decembra 2015,
- 7. januára 2016 okresný súd o predmetnej žiadosti sťažovateľa rozhodol tak, že ju zamietol,
- 12. januára 2016 sťažovateľ písomným podaním doplnil odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu,
- 28. januára 2016 krajský súd uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol,
- uznesenie krajského súdu bolo expedované 8. februára 2016, pričom obhajca [REDACTED] [REDACTED] uznesenie prevzal 11. februára 2016, obhajca [REDACTED] [REDACTED], uznesenie prevzal 12. februára 2016 a sťažovateľ ho prevzal 18. februára 2016.

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti judikoval, že právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy môže byť porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (II. ÚS 55/98). Právo na súdnu ochranu v súvislosti s periodickým skúmaním dôvodnosti väzby, ako aj právo na urýchlené skúmanie dôvodnosti väzby sú teda obsiahnuté v čl. 17 ods. 2 ústavy. Nielen ústavný súd, ale aj štrasburské orgány ochrany práv súčasne zdôrazňujú, že rýchlosť preskúmania a rozhodovania o žiadostiach o prepustenie z väzby je nevyhnutné posudzovať a vykladať v závislosti od podmienok a okolností každej konkrétnej veci (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55). Vo svojej judikatúre už ústavný súd vyslovil, že požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napríklad III. ÚS 255/03, III. ÚS 345/06, II. ÚS 353/06).

V danom prípade ústavný súd poukazuje na uvedené časové súvislosti rozhodovania o väzbe a konštatuje, že postup okresného súdu, ako aj postup krajského súdu spĺňa ústavné limity pre urýchlené rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec ústavný súd považuje za potrebné na tomto mieste uviesť, že neušli pozornosti ústavného súdu ďalšie námietky sťažovateľa obsiahnuté v sťažnosti, avšak ústavný súd sa nimi nezaoberal vzhľadom na to, že sťažovateľ v petite sťažnosti neoznačil konkrétne rozhodnutia, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa a navyše sa ani nedomáhal zrušenia konkrétnych rozhodnutí všeobecných súdov.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. I. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, III. ÚS 380/2011). Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016